

Voda v historii – Neviditelná krása (Alžběta Kadlecová)

Jsem chytrá! Vím to. Nejsem namyšlená, panovačná ani vztahovačná. Prostě je to fakt. Jsem voda. Možná nevím, co je to hydrostatický tlak, ale znám mnohem důležitější věci a to jsou příběhy lidí. No, přiznejte se! Kdo se chodí svěřovat vodě? Je vás hodně, že? Tak vidíte. A protože mám dnes dobrou náladu, povím vám krátký příběh.

Psal se rok 1342. Možná si na mne pamatujete z vyprávění nebo z hodin dějepisu, protože tehdy byla v Praze díky mně velká povodeň, která strhla přepychový Juditin most. Byla to pomsta králi a královně, kteří svého čerstvě narozeného synka odhodili do lesa jako nějaký odpad. A to jen proto, že byl částečně slepý. Mysleli si, že je posedlý d'áblem. Kvůli své hlouposti ztratili syna a díky mé chytrosti nejen střechu nad hlavou, ale i velkolepě vybudované město. Možná vás zajímá, co se stalo s královským synem. Toho v lese našel a vychovával starý muž. Měl ještě dvě dcery. Krásnou, ale zlou Markétu a nehezkou, ale milou Verunku. Hocha pojmenovali Jakub. Nedokázal rozeznat jejich tvář, ale srdce ano. Markéta všem ubližovala. To Verunka zastávala všechny práce. Jakub Verunku miloval. Věděl, že to není jeho sestra. V jedenácti letech vyslechl rozhovor otce s bábou kořenářkou, před kterou se o pravdě zmiňoval. Jednou ale Verunka zmizela. Jakub se rozhodl, že ji vypátrá. Poslepu se mu šlo těžko, ale vedlo ho srdce. Jednou usedl na můj břeh a svěřil se mi. A já mu odpověděla. No, nedivte se, já umím mluvit, ale jen ten, kdo dokáže správně naslouchat, mě uslyší. Vypověděla jsme mu vše, co jsem věděla, a že toho nebylo málo! Verunku unesl orel. Aby ji Jakub získal zpátky, musel by správně zodpovědět tři hádanky. Jakub se nenechal odradit. „Jestli chceš orla najít, musíš stále po proudu, dokud nedojdeš ke splavu. Tam čekej.“ poradila jsem mu.

Statečný hoch se vydal poslepu na dlouhou cestu, až došel k cíli. Usedl ke splavu, když vtom se mu za zády ozval hlas. „Věděl jsem, že přijdeš. Už tě tu dlouho očekávám. Vím, co chceš. Dám ti Verunku zpět, ale musíš uhodnout mé hádanky. Pokud ne, zahubím tě.“ Jakub necouvl. „Vyslovíš-li mé jméno, zabiješ mě. Kdo jsem?“ zadal orel první hádanku. Jakub přemýšlel. Když řeknu jeho jméno, tak ho i zabiju.... Orel ho začal pobízet. „Máš na to už jen chvíli! Přemýšlej!“ Jakub si zlostně myslel: „Ticho, potřebuju ticho, abych se mohl soustředit, a on mi do toho ještě mluví!“ A vtom ho to napadlo. Než orel promluvil, byl všude klid a ticho, pak ale ticho zabil tím, že začal mluvit. Odpověď už znal. „Ticho!“ vyhrkl. „Ticho je to!“ Orel uznaně pokýval hlavou a zadal druhou hádanku. „Běžím, běžím, nemám dech, přitom ležím na zádech. Kdo jsem?“ Tentokrát Jakub věděl hned. Vždyť u mě strávil celé dětství. „Řeka!“ pronesl vítězoslavně. Orel začínal být nervózní. Rychle zadal třetí a poslední hádanku. „Kdo bez štětce a bez barev obarví nám celý les?“ Tentokrát princ dlouho přemýšlel. Vám to možná připadá jednoduché, ale on nikdy krásné barvy podzimu neviděl. Jak by taky mohl. Ale vzpomněl si, jak mu jednou tatínek vyprávěl, že jako malý běhal po lese a sbíral barevné lístky. Sluníčko ho pošimralo na zátylku a v tu chvíli si úplně dokázal vybavit podzim. A tak také zněla jeho odpověď na poslední hádanku.

Orel byl celý rozlícený, ale slib je slib, a tak musel Verunku vrátit. Políbili se. Ruku v ruce se vydali na zpáteční cestu. Když byli už hodně daleko, Verunka vytáhla něco ze zástěry. „To jsou brýle, vzala jsem je z orlího hnízda. Nikdy jsem o nich neslyšela, je to tuze divná věcička, ale jednou večer jsem slyšela, jak si orel prozpěvuje: ‚Brýle, brýle, brýličky! Jsou jen moje, lidičky! Kdo si je nasadí, ten svět znovu uvidí. Hned jsem si vzpomněla na tebe. Orel si toho ani nevšiml. Má tam tolik nakradených věcí, že by se nevešly ani do celého hračkářství. Zkus si je!‘“ Jakub vzal brýle opatrně do ruky a nasadil si je na nos. Vtom uviděl krásy světa. Bublající potůček, krásně zbarvené ptáčky, kytky a hlavně Verunku. Ta pravila: „Vím, že teď už mě nebudeš chtít. A chápu to.“ dodala smutně. Jakub ji objal. „Tebe nikdy nepřestanu mít rád a jsi pro mě ta nejkrásnější osoba na světě! Miluji tě!“ Políbil ji.

Zanedlouho se konala velká svatba. Princ vypátrал své rodiče, kteří stále napravovali následky mého pustošení. Ale konečně jim došlo, že dítě, ač nemocné, slepé či hluché, je to nejdůležitější, co na světě existuje. Všichni si vzájemně odpustili a žili šťastně a spokojeně dlouhé věky. Pak usedl na trůn nový král, vládl moudře a spravedlivě, pravý Otec vlasti, a já už nemusela nikoho žádnou povodní trestat.

A ještě poslední otázka, která vás jistě trápí. Ve všech pohádkách se ošklivá dívka změnila na krásnou. Stalo se to i Verunce? Ne, nestalo. Zůstala taková jako dřív, ale pro Jakuba byla tou nejkrásnější! A ponaučení na konec? To, že nejste krásní navenek, neznamená, že krásní nejste. Ale jen výjimeční lidé krásu poznají.

Vaše voda